ja wata! ka hullo naese kõrwad ei woi sedda ilma halledusseta kuulda. Nemmad ei jookse mitte ülle laste ehk ilma lasteta, nago mehhed, waid igga üks tombab neist ühhe — kaks — kolm last sülle, kuida kegi joudis ja sai, ja kandwad howist wälja, katwad neid kinni, warjawad neid omma kehhaga tulle ja kulide wasto. Kes lapsega ennam joosta ei joua, se ei jätta last ommeti mahha, waid jäeb jure seisma ja püab last hädda eest hoida. — Wata, nenda tewad hulludke naesed, kel mele tuhka ennam peas ei olnud! Ütle, kas nisuggune assi mitte süddant ei liguta? Üks naene woib terwist ja moistust kautada, agga armastus, emmalik armastus ei kao ta süddamest mitte. Ta ei moista egga tea ennam, mis ta rägib ja teeb, agga ta armastab! se on ta süddamisse Jummalast lodud ja jäeb senna, kunni südda weel tuksub. Kas ma ni suur naeste sõbber ollen, et ma nende armastust nenda kidan? No miks mitte? ma ollen jo ka naese poeg. Agga naesed, armsad naesed, kedda ma, kui teie seks jäete mis peäle teid Jummal lonud, süddamest auustan; agga lasete teie ennestele sarwed pähhä, kihwad suhho ja kulliküned sõrme otsa kaswada: siis auustago teid rongad ja warresed omma lauloga, minno südda ei kanna siis sedda ennam tehha; siis polle teie ka mitte ennam sedda, mis peäle teid Jummal on lonud. — Jummal andko keige hea naestele kallist terwist ja hoidko meid pahhadega kokko sattumast! —

Mees perrenaese ammetis.

(Ennemuistne jut.)

Olli kord üks mees kes hommikust õhtoni urrises ja nurrises, nago pudro padda kees. Tal olli allati pahha meel, ja ei teadnud issegi mikspärrast? Waese naesel olli koera ello. Tõ jures ei sanud perre ta mele pärrast, koddo ei sanud naene ta melepärrast, — kirrus ja wandus, et seina palgid raksusid. Ühhel õhtul heinamaalt tulles, olli luggu